

Alles is kut

door Maily Hollander

‘Weet je wat jij moet doen? Wegkwijnen in zelfmedelijden in plaats van je collega het leven zuur maken. Ik kan er niks aan doen dat je nog steeds in een studentenflatje woont en mislukt bent als jurist én persoon.’

Tim kijkt woedend en geschrokken tegelijk uit zijn ogen. Deze reactie had hij duidelijk van mij niet verwacht. Hij herpakt zich snel:

‘Jouw spelletje is hier uitgespeeld Quinn. Ik heb iedereen tegen je opgezet. Niemand vindt jou meer de hardwerkende, leuke en loyale collega.’

Op dat moment scharen meerdere collega’s met boze blikken zich achter Tim...

Als ik wakker schrik heb ik moeite met acclimatiseren. Het duurt even voor ik door heb dat ik gewoon in mijn bed lig, en dat de droom die ik had niet echt gebeurd is. Toch? De wekker geeft aan dat het 05:30 uur is. Over een uur hoef ik er pas uit. Slapen lukt waarschijnlijk niet meer maar ik besluit te blijven liggen. Veel zin om naar werk te gaan heb ik niet. De sleur breekt mij op en steeds vaker neem ik de verhalen van cliënten mee naar huis. De troosteloze omgeving van het altijd druilerige Almere werkt ook niet echt mee. Een weinig inspirerende omgeving voor een kantoorpand waar je eigenlijk nog niet dood gevonden wil worden.

Op kantoor bereid ik mij voor op een nieuwe dag vol negativiteit, domme vragen en eindeloze levensverhalen van cliënten die denken dat ze alleen op de wereld zijn. Naast jurist ben je hier ook psycholoog – of misschien ben ik de psychopaat die vastzit in dit gesticht –, arts – voor al je gezwets over de meest onsmakelijke aandoeningen en mentale problemen – en vuilnisvat om je bak ellende over uit te storten. Los van alle vervelende cliënten hebben we dan ook nog Tim, de arrogante vrouwenhater die ik helaas mijn collega moet noemen. Wat zijn probleem is weet ik eigenlijk niet maar ik weet wel dat als hij op het randje van de afgrond zou staan, ik hem met alle liefde – of eigenlijk haat – dat laatste duwtje geef. Sinds de directie haar lof over mij heeft uitgesproken is hij een heksenjacht gestart en trekt mijn integriteit en motieven in twijfel. Hij heeft uiteraard geen munitie en daarom verzint hij af en toe maar dingen die ik fout doe. Nadat hij mij al met enige regelmaat zonder reden heeft zwart gemaakt bij de directie en collega’s, heb ik geen greintje respect meer voor hem.

Als er even later een mail van Tim binnenkomt met het verzoek mij te spreken, haalt zijn denigrerende toon het bloed alweer onder mijn nagels vandaan. Zo vaak heb ik hem al eens goed op z’n plek willen zetten maar altijd heb ik mij als de verstandige Quinn gedragen. Ineens moet ik terugdenken aan de droom die ik vanochtend had, zou dat een voorbode zijn geweest voor het gesprek wat straks gaat plaatsvinden? De rinkelende telefoon verbreekt mijn gedachte.

‘Ik eis iemand te spreken die mij wel wil helpen!!!’ zegt de dame gepikeerd aan de andere kant van de lijn.

‘Mijn collega zal u exact hetzelfde advies geven, u kunt het er niet mee eens zijn, maar dat maakt de regels echt niet anders.’

Eigenlijk heb ik helemaal geen zin om vriendelijk te blijven. Het gesprek duurt inmiddels al 20 minuten en ik dring maar niet tot haar door.

‘Mevrouw als u zich ziek meldt bij uw werkgever dan doet u dat normaal alleen als u ook echt ziek bent en niet omdat u naar een feestje wilt gaan en geen vrij kunt krijgen.’

‘Maar...’

‘En dan is het al helemaal onverstandig,’ ik wil uitermate dom zeggen maar ik houd mij in, ‘dat het feestje in dezelfde straat is als die van uw werkgever.’

‘Ik heb toch ook recht op vrij met carnaval? Dat is wettelijk zo bepaald hoor!’

Ik hoor dat ze echt overtuigd is van haar gelijk. Waarom belt ze dan nog voor advies als ze het zo zeker weet? Ik zucht en zeg: 'Helaas is dat niet het geval en u mag blij zijn dat u niet op staande voet ontslagen bent.'

'Op slaande voet? Wat is dat?'

Als ik 10 minuten later ophang ben ik blij dat het tijd is voor pauze en ik even wat stoom af kan blazen door tegen mijn collega's aan te klagen. Zij zorgen ervoor dat het nog enigszins dragelijk is, maar gezellig wordt het er zeker niet op. Ze merken dat ik vandaag rustiger ben en hebben door dat er iets aan de hand is. Ze voelen het goed aan maar vragen verder niet te veel. Er is namelijk iets wat ik al een tijdje voor iedereen verborgen houd. Na vanmiddag ben ik hier weg. Liever gisteren dan vandaag, maar mijn tijd is eindelijk daar! Voordat ik alle ellende achter mij kan laten wil ik er stiekem toch ook eens voor zorgen dat de cliënten en Tim een koekje van eigen deeg krijgen. Daar heb ik de laatste dagen dan ook goed mijn best op gedaan.

Er staat een man voor de deur. Of hij wat advies kan krijgen. 'Tuurlijk, loopt u maar mee, wilt u misschien een kopje koffie?'

Hij begint zijn verhaal, maar ik ben de draad al na een paar tellen kwijt. Aan de telefoon kan ik elke lelijke bek trekken die ik wil, maar zo één op één probeer ik mijn vriendelijke pokerface in de plooi te houden. Drie zinnen later schiet ik keihard in de lach. Hij kijkt mij verbaasd aan. '

'Mevrouw waarom lacht u? Mijn verhaal is toch niet grappig?'

'Nee, nee, sorry gaat u verder.'

Deze man heeft het over arbeidsongesteldheid alsof het echt bestaat, hij heeft de foute schoenen aangetrokken want de koek is klaar en hij zag alleen maar spoken op de weg. Ik kan er een heel boek over schrijven. Tien minuten later heb ik meneer, nadat ik hem best streng heb toegesproken, het pand uitgebonjourd. Hij wilde niet meewerken aan re-integratie – reïncarnatie zoals hij het zelf noemde –, want zijn collega's zijn sukkels. Was dat maar een geldige reden om niet te hoeven werken, dan zat half Nederland waarschijnlijk non stop thuis!

Op weg naar mijn kamer kom ik Tim tegen op de gang. Als blikken konden doden was ik al meerdere keren morsdood op de grond neergevallen. Zou ik dan toch dood gevonden worden in Almere?! Normaal gesproken zou ik hem nog steeds netjes begroeten maar vandaag ik heb daar geen zin in.

'Lul,' zeg ik als hij langsloopt.

'Wat zeg je?'

'Dat je een lul bent, maar dat weet je hopelijk al.'

Ik zie de verontwaardiging op zijn gezicht.

'Vandaag spreek ik alleen de waarheid, vandaar. Oh trouwens, administratie vroeg of je even in de postkamer wilde kijken, er liggen een aantal dossiers waarvan niet duidelijk is waar ze heen moeten.'

Om stipt vijf uur pak ik met een grote grijns mijn spullen. Voor de laatste keer trek ik de deur achter mij dicht. Misschien ga ik het hier allemaal wel missen. Ik lach hardop, 'voorlopig niet'. Ik loop voor de allerlaatste keer het terrein af. De koekjes die ik voor mijn afscheid heb neergezet waren allemaal op. Blij toe, want ik had ze speciaal voor deze gelegenheid gebakken. Niet zomaar koekjes, maar met een speciaal ingrediënt. Niemand heeft iets raars kunnen proeven...

Als mijn oud-collega's morgen wakker worden, dan zal niemand zich iets van mijn bestaan kunnen herinneren. Quinn is er nooit geweest. De cliënten die ik de laatste dagen geschoffeerd heb, net iets te eerlijk heb toegesproken en verkeerde adviezen heb gegeven, zullen naar mij vragen, naar onze gesprekken verwijzen en klachten tegen mij indienen. Oud-collega's zullen denken dat de cliënten gek zijn geworden omdat ze geen idee hebben wie Quinn is. De cliënten zullen gefrustreerd raken als ze horen dat de persoon door wie ze zijn geholpen – of in dit geval juist níet zijn geholpen – nooit bij het bedrijf heeft gewerkt. Met deze kleine mindfuck hoop ik iedereen voor heel even met de stress en negativiteit op te zadelen waarmee ik de afgelopen jaren heb moeten dealen. Los het allemaal maar op en denk maar even dat je gek begint te worden.

En Tim? Tim heeft geen koekjes gekregen. Tegen de tijd dat ze hem opgesloten en vastgebonden in de postkamer vinden, zal hij zo het spoor bijster zijn, dat ik zijn plek in het gekkenhuis al voor hem gereserveerd heb...

Met die gedachte stap ik de auto in en rijd ik met plezier mijn vrijheid en nieuwe avontuur tegemoet. Alles is kut, maar na vandaag even niet!

Augustus 2020